

מסורת הש"ס

א) [לקמן ממ. מו. שבעות יא.].
ב) [לקמן סת. א. ג] שם כ. יומא לו. יא.
ג) [לקמן מו. טו. עירובין ג. יומא מד. יז. ט] לקמן ע"ב, מנחות יג. ו.
ד) יומא מט.
ה) ירושלמי יומא פ"ה ה"א,
ו) ירקא ד. ט.
ז) ע"י לקמן מר: תרד"ה ברבר, מ"ש דלא נהירא.
ח) צ"ק. ט. ע' רש"ק וי"ג. וע"ע בטה"ק, ע' ל' לקמן נה"ג תרד"ה תן כהה"ד:

הגהות הב"ח

א) גבי פטוה הא לא מימי:
ב) שם וימלא אחרימי אימא כתיב:
ג) שם אמר רבי יוסף במ"ג מלא מודה הוא לפסול וכו' שלא לשמו:
ד) שם אישכחן ל"ל אוחי ו' נמחק:
ה) שם א"י משלא לשמו וכו' לשמו כמאי:
ו) רש"י ד"ה הכי לא וכו' חטאות הפנימיות ולא דלשקול:

גליון הש"ס

[גמרא ואב"ע"ה הקיטא חזא. ע"י לקמן דף ג. ע"ג:]
רש"י ד"ה שא"י לבשה רדא רדא רדא רדא ע"י לקמן ג. ע"ג א"י מוס' ד"ה שכן רת"ה וכו' וכו' א' בוריקה לחודיה. הינו דבש"כ פוסל בורק לשם אחרימי אבל בפניו לאו פוסל א"י משלא לשמו לאו נמחק לאו נאטול או להקטיר נמח' אבל לא בורק שבילי מנה. אבל קשה דמה תירו' בשלא לשמו ימיה א"י משלא לשמו ג"כ הכי הוא דפוסל בורק לשם עולה וא"כ פריקני מה להק' שפוסלי בוריקה לחודה. אר"י מלאח' שעמד זור' לנ"ק ומיזלו אוי מונן ע"ג:
ד"ה תה"ה וכו' היכי משבחת ירו' בפבורים א"י ירדו א"י ע"י לקמן פ"ו ע"ג מוס' ד"ה כגס וממוח מ"ו ע"ג מוס' ד"ה כגס:

מוסף רש"י

שלישי. אם האכל יאכל כגשר וכן השלמים ביום השלישי, ומוקי ליה מהל לקמן כמשמע השלמים בעודה לאכל ממוחו ביום השלישי הכסוב מרבי:
לא הוין לחמו.
דשלישי חזק לומר אכלת שלמים הוא: פיגול. דכתיב כסופים דקרא פגול היה קרא ימירא הוא לרבות חזק למקומו ולא סמכתי' דלמחשבת חזק למקומו מוקי' לה לא למחשבת שטר פסולת חזק לשפוך דמו על הרפס' או ע"מ לעבדי כדס הפסולין, דמיני לאון לזמני קמריה כה"ל קרא א"י (תהינן) למחלה דמי לאון לזמן

ב) בין האורים ללמבוח צפון. שהוא מעברו של מזבח ויבצר שפול חלק פסול על מזבח, אבל מרזח של מזבח לא שער הקטיר שני נכסין לגויה לא כמשרי אפי' חלק צפוני דקראת קדושתה דהוא מקום דריסת יסוד'ה והימין, י"א מהה מקום דריסת יסוד'ה מן השער ולפנים וי"א אמה (עד [עד] מן המזבח) מקום דריסת היסודין [קדושתה] וי"א אמה. וכל עובדי האמורות כסביל' או היה שער' וכו' כאלה שפניו ממשכתי ומקרי אהל מועד (שפי' שרובין אהל) לאמוריה. המתרגם לרבים מה שפול נהיה על שפת הרבה (סוטה ט.) וירוקי הכהנים מידם: מיהם של שמיים שהם זריס שחורי וקולו הדס מיד הסין המקבל הולכות אל הזורק (ויחא אלו):

שינויי נוסחאות

א) י"א אין הייבין עלוי משום (ביב"ר ד"א. ו) וי"ה להלן כמקון ונדק' ממ א'. ומה אילנ' כר"י ב' ב' מינה להלן דמודה ע"ה לפסול זורק חיוב כרת אין בו:
ב) צ"ל דלא (ש"ס.) וי"כ כדש"י ע"פ ס"ה, להלן אוחי י"ג:
ג) מינת קמ"ל לימא כמתי"ו וכו' א', וכן ממקה הגריעב"ן. אבל בד"ו צ"י ו'ג' א"מא, וכן כפרי"ד (שם קמ"ל דלהב"ב), וי"כ כגיב"ל אלא שסמ' ליתא להמשך להכי וכו' עד הפסקא:
ד) שאי אפשר לבטלה כל"ל (ש"ס.) וי"כ ברושיי ופרי"ד:
ה) סבר ר' שמעון (בי"ס.) כדכ"ר צ"י לימא סבר לה תוך. וי"כ כדש"י:
ו) י"א אלא [במקום אפילו] (ביב"ר ד"ח.) ובשמכ"י מגיה כלפניו:
ז) מ"י מינת את הדם נמחק (שי"ח וי"כ' במקרא):
ח) י"א מ"י מינת פגולת פשיטא דלא (בי"ס.) ולפי"ז מינת עבודה לימא כמתי"ו וכו', ובשמכ"י הגיה כלפניו:
ט) ב' כפירוש הס"ד (ד"ח.) ב'א) בהטאות החיצונות (בתה"ש.) ב'ב) צ"ל מיה' (שי"ח.) ב'ג) י"א בקרא אויכא (בתה"ש.) ובכ"י הוגה מקרא:
בד) צ"ל בהולכת הטאות (שי"ח.) בה) צ"ל מובה הצפוני (שסכ"י.) ב'ו) ולרבי (בי"ס.) מ"א רבי (בי"ד ד"ח.) מ"א ואי ר"ש כר"י סבר (ביב"ר וק"ט.) ב'ז) ס"א כי עודה וכן האולם ב'י) (ש"ס.) מ"א סבירא ליה (ה"א.) ב'ח) צ"ל לזורק (שי"ח.) ב'א) מינת הטוקפות נמחקו ע"פ כ"ד וכן מתקן (שי"ח.) וע"ע כתיב"ה ומדויק' שנסוף שנתם כגם כר' האלון המפורסם אכ"ד דמיתת פסל'ן שמיצב בנוב טעם שאין מן הלזרין למקון הגי' או (גמ'.) וע"ע כתיב"ה דלף הוא מקיים ג"ר' הפסחים:
ל) מ"א דלא הו"י פיגול אלא בוריקה לחודה וי"ל כ"י בל"י (שסכ"י.) ובשאל' מהם הגיה ולא בוריקה לחודה:
מ) מ"א דלא ערוף מאור (בי"ס.) ל'ן מ"ל להגיה וצ"ע דלקמן (פד.) ח'ן כשם שאם עליו לא ירדו וכו':
נ) ד'ן קטוע הנוקף נוסף ע"פ כתי"ו. וי"ק וי"מ דמו ר' זו ע"ש. כתי"ל כגד דר"י חסד'י כ'אן חסד'ין וי"ל וי"ל וי"ל כ'אן שיש הפסק בין הבהמה לרצפת העירה ועי"ל דמורה (ובללקמן פד א' כתיב"ה זמא), או שיש להגיה עי"ל וי"ל דשמא הוא דעודה מקדשת כמובח היינו כשרים להקטיר עליה אבל פסולים לא ועי"ל דמורה כ"י (ובללקמן פד א' כגס מנין.) ועי' רש"ק וי"ג (גמ'.):

כל קרבן שאינו על מזבח החיצון כשלמים.
שלמדנו מהם פיגול לכל הזבחים אין בו משום פיגול לקמן
זפיק צית שמאי (דף מ.א.):
בטטאות החיצונות.
אינה מפגלת י' ללא כתיב זהו ועבל אלא ולקח הכהן מדם החטאת באצבעו י' והיה לקיחה קבלה היא ומינה ילפינן

קבלה לקמן
זבאחו מקומו (דף מ.ת.):

ואינטיכא מהו דסימא הואיל וכתיב ולקח.
דמשמע הוא בעצמו יקח:

ואי אסי קוף ורמי להו אידיה.
על

אצבעו צעי מיהדר ומשקל אלמלא ולקח

נמי לאאצבעו קאי שיעצול אצבעו

אימא כמאן דכתיב וטבל דמי:
להכי לא כתביה ד' ענינה.
זהדיא אלא

כתב קבלה י' ומדסממיה לאאצבעו י'

ועת' הוא דיליף י' לטבול אצבעו שזר"ך

ליקח בעצמו ולטבול י' דמשמע הכי ללא

מהא פצילת אצבע עבודה י' חסובה

כהן לפגול מדלא אחשבה קרא להרציה

בפירוט י' ומשמע הכי שרציה היא

לטבול כחטאות י' ה) החיצונה ולא

דלישקל קוף ולירמייה לדם על האצבע

דבעינן לקיחת אצבע מעליותא דולקח

נמי לאאצבע קאי:
שאי אפשר לצטנה.

דלאו אורח ארעא לשחוט זהיכל ועל

כרחו הוא שחוטו צעורה ומוליכה

זהיכל לקרנות מוצח קרימי ולהזאת

פרוכת:
כל שאינו.
כל קרבן שאין

מתן דמו על מזבח החיצון לאפוקי

חטאות הפנימיות וקס"ד דה"ה לפסול

שלא לשמו:
מודה הוא י' לפסול.

הכי דלין בהן פיגול להתחייב כרת על

אכילתו אבל מודה הוא דמחשבה חוץ

לזמני פוסלתו מק"ו. והכי נמי הוה מלי

למוצי ליה אגן כמשחזה שלא לשמו

קיימינא דפסלה זהו אלא דבעי רבי

יוסי צ"ר חנינא לאשמועינן דמחשבת

חוץ לזמני פסלה זהו לר"ש:
חוץ לזמני

הפוסל בשלמים כו'. ומינה כרת לא

פקח לן בו מינה דהא ק"ו מנה שלא

לשמו אחי ודיו להבא מן הדין להיות

כדדון:
חוץ למקומו מנה לן. דהא חוץ

למקומו נמי בשלמים ע"י ומיניהו

גמרינן לכל הזבחים וכו' שמעון ללא

גמר מינייהו אלא חיצונות כמותן מנ"ל

דפסלה בפנימיות:
אי מחוץ לזמנו.

במה מנינו:
אי משלא לשמו. ובק"ו

דלעיל:
שכן נוהג כצמה. [בקרבתן

במה יחיד בשעת היתר הצמות שהרי

שני קדש הוא תאמר בחוץ למקומו ללא

אמה מולא פסולו כפסול וטחאת והכי

בצמה לא קרבי דמנן לקמן (דף קה.) כל

הנידר ונידב קרב צבמה ושאינו נידר

ונידב אינו קרב צבמה:
ואינטיכא אימא. חוץ למקומו מחוץ

לזמנו אחי ולא פריקני שכן כרת

דהיקשא הוא דאימקש חוץ למקומו

לחוץ לזמנו צפ' שני (לקמן דף כח.)

בזבל קדש:
אין מחשבה מועלה

בטטאות י' הפנימיות. אפילו לפסול:
אלא מפסח האולם ולפנים. שהם חושב

בהולכת את האולם אינה מחשבה

שהרי אפשר לבטל הולכה זו לשחוט

אכל פסח האולם אבל אי סבר כרבי

יוסי דפליג אדרכי אלעזר צ"ר שמעון

ואומר אין צפון אלא כנגד המזבח

מקרי המזבח י' כפוי עד כותל העזרה

כפויטה היא לה עבודה שרי יכול

לבטלה דהא חטאת טעונה צפון

לשחיטתה כרבי במקום אשר תשטח

העולה וגו' [ויקרא ו] ולפון

עבודה כתיב [שם א]. וי"א צ"ר שמעון

סבר לה כ"י יהודה דאמר לקמן צפ' קדשי

קדשים (נעט.) דברים ככתבן דברי ר' יהודה:

אין מחשבה מועלה. לר' שמעון

בהולכת זבחי לחם הפנים שהן מתירין

את הלחם כדס המתיר את השצר

וכקומץ המתיר את השיריים והלחם

מתפגל כמחשבת עבודת הזבחים

הואיל והן מתירין רבי י' שמעון אי

כרבי יהודה סבר לה אין מחשבת

הולכה מועלת זה לפסול אלא

מפסח היכל ולחוץ משהגיע לפתח

היכל כל ההיכל כשר להושיב

כל הזבחים פרק ראשון זבחים

מודה היה לפסול בקר' וחומר. מכאן מתר"ס היה דפ' הנוקין

(גיטין דף נד. ושם)

דקאמר ר' יוסי כהן גדול ביום הכפורים יוכיח דכי אמר פיגול מהימן וכו' יוכיח

צבירה ליה כר"ש צפ' הקומץ וזוטא (מנחות דף טז.) דלין פיגול אלא

דזכר הנעשה על מזבח החיצון ולמאי

דלאמר הכא דמודה הוא לפסול ניחא

דפיגול לאו דוקא ועוד יש לפרש היינו

שלא לשמה ולא נהירא י' ומה שא"א

לשמן בו'. מימה מה לשלא לשמן שכן

נוהג צד' עבודות תאמר בחוץ לזמנו

שאינו נוהג אלא בוריקה וכו' ואי גוונא

פריך לעיל (דף זד.) (מה לחוץ

לזמנו שכן כרת) י' יש לומר דאי הוה

פריך הכי הוה עמיד ק"ו משגוי בעלים

דהו י' כפיגול בוריקה ומינה קשה מה

לשגוי בעלים שכן פוסל בזביחה

בצפח * צוריקה לחודה וי"ל דשלא לשמן

יוכיח וילפינן כמה הלז משגוי קדש

ושגוי בעלים:
הג"ה תוך עורה

מקדש. טעמא דרבי יהודה לקמן

בפרק קדשי קדשים (דף נט.) ולר"ך

* היכי משכחת לה בפסולין דאס יתרו

לא יעלו וי"ל דמשכחת לה [באזוסן]

דיתרו דלשכה או צאלוס או על גבי דף

ועדיף י' מאורי דאמר פ"צ (לקמן כו.)

תלה ושחט פסול א"כ שחט על הרצפה

ואח"כ נתן על הדף דהשתא יתרו

י' וצ"ע דלקמן י' (דף קכ.) מצביא

לכו יתרו מהו שיעלו וי"ל שחט על

הרצפה ואח"כ נתן על [הדף] י' ועוד יש

לומר דמודה רבי יהודה בדמים

לקמן (נעט.) דבעי מזבח והדס לא

עלה כרצפה ומו דלשון אס ועל דקדש

היינו לדינא דקודס דלמא * דוד וקטש

רצפה וקודס בנין שלמה. הג"ה:

ואם תמציי לומר סבר לה כרבי יהודה

דאמר תוך עורה מקדש אין מחשבה

מועלת בהולכת סילוק בויכין אלא

מפתח היכל ולחוץ ואם תמציי לומר י' סבר ה

קדושת היכל ואולם חרא אין

מחשבה מועלת אלא מפתח אולם

ולחוץ ואם תמציי לומר י' תוך

הפתח כלפנים אין מחשבה מועלת

אפילו י' פסיעה אחת אלא ה

בכדי הושטת ידו ואם תמציי לומר סבר י'

הולכה שלא ברגל לא שמה הולכה

אין מחשבה מועלת כלל:
א"ל אביי י'

לאמוריה דרב חסדא בעיי מיניה

מרב חסדא ה"ה הולכה בזר מהו א"ל

כשרה ומקרא מסייעני וי"שחמו את י' הפסח

ויזרקו הכהנים את הדם י' מידם

והלוים מפשימים מתיב רב שישת י' א"ז

ר' אונן ויזרקו הכהנים את הדם י' מידם

והלוים מפשימים מתיב רב שישת י' א"ז

ר' אונן ויזרקו הכהנים את הדם י' מידם

והלוים מפשימים מתיב רב שישת י' א"ז

ר' אונן ויזרקו הכהנים את הדם י' מידם

והלוים מפשימים מתיב רב שישת י' א"ז

ר' אונן ויזרקו הכהנים את הדם י' מידם

והלוים מפשימים מתיב רב שישת י' א"ז

ר' אונן ויזרקו הכהנים את הדם י' מידם

והלוים מפשימים מתיב רב שישת י' א"ז

ר' אונן ויזרקו הכהנים את הדם י' מידם

והלוים מפשימים מתיב רב שישת י' א"ז

ר' אונן ויזרקו הכהנים את הדם י' מידם

והלוים מפשימים מתיב רב שישת י' א"ז

ר' אונן ויזרקו הכהנים את הדם י' מידם

והלוים מפשימים מתיב רב שישת י' א"ז

ר' אונן ויזרקו הכהנים את הדם י' מידם

והלוים מפשימים מתיב רב שישת י' א"ז

ר' אונן ויזרקו הכהנים את הדם י' מידם

והלוים מפשימים מתיב רב שישת י' א"ז

ר' אונן ויזרקו הכהנים את הדם י' מידם

והלוים מפשימים מתיב רב שישת י' א"ז

ר' אונן ויזרקו הכהנים את הדם י' מידם

והלוים מפשימים מתיב רב שישת י' א"ז

עין משפט ונר מצוה

עו א מ"י פ"ט מהל' בילת מקדש הלכה א ז והלכה טו וי"א

הלכה ב סמג לאלוין ט: עו ב מ"י פ"ט מהל' בילת מקדש

הלכה ט סמג לאלוין טג:

הלכה ז סמג לאלוין טג:

הלכה ז סמג לאלוין טג:

הלכה ז סמג לאלוין טג:

הלכה ז סמג לאלוין טג:

הלכה ז סמג לאלוין טג:

הלכה ז סמג לאלוין טג:

הלכה ז סמג לאלוין טג:

הלכה ז סמג לאלוין טג:

הלכה ז סמג לאלוין טג:

הלכה ז סמג לאלוין טג:

הלכה ז סמג לאלוין טג:

הלכה ז סמג לאלוין טג:

הלכה ז סמג לאלוין טג:

הלכה ז סמג לאלוין טג:

הלכה ז סמג לאלוין טג:

הלכה ז סמג לאלוין טג:

הלכה ז סמג לאלוין טג:

הלכה ז סמג לאלוין טג:

הלכה ז סמג לאלוין טג:

הלכה ז סמג לאלוין טג:

הלכה ז סמג לאלוין טג:

הלכה ז סמג לאלוין טג: